

[Vesterager.]

er gaaet ind for, bøje sig derfor og være tilfredse med, at de dog har en saa udstrakt Ret, som de faktisk har.

Jeg skal hermed slutte dette Afsnit. Der kunde være meget mere at sige om de sidste Dages Foretelser vedrørende vort Skolevæsen, men jeg vil blot udtale Haabet om, at der nu maa komme en sund Udvikling, i Betragtning af de Kræfter, der er sat i Bevægelse, og den Gæring, som faktisk findes inden for Skolevæsenet.

Det blev bestemt i Loven om Folkeskolen, at Børn ikke maatte deltage i Arbejde før Skoletiden — det vil altsaa sige for fremmede. Jeg tror, man godt kunde have sparet denne Lovparagraf. Jeg tror ikke, at Børn paa Landet bliver overanstrengt i fremmed Tjeneste; jeg er snarere bange for, at de skal blive overanstrengt i Hjemmet, saadan som det hele ligger i Øjeblikket. Thi det er saaledes — i alt Fald paa den Egn, hvor jeg bor —, at man i mange Hjem ikke har Raad til at holde Hjælp, og mange Steder kan man ingen Hjælp faa. Saa gaar det ud over Børnene, og deres Arbejdskraft bliver taget i Brug i en sjælden Grad. Hvis man berører dette over for Hjemmene, svarer de ganske roligt tilbage: Vi kan ingen Folk faa, vi har ikke Raad til at give de Lønninger, der kræves.

Derfor er det i Virkeligheden kun en halv Sandhed, naar der i Trontalen tales om Efterspørgsel efter Beskæftigelse. Det er der naturligvis nok; men der er paa den anden Side uhyre stor Efterspørgsel efter Arbejdskraft — det kan man se i hvert eneste Blad, der har Tilknytning til Landbruget og til Landboere, man vil der kunne finde Spalte op og Spalte ned af Pladstilbud.

Der er noget usundt i, at Mand, Hustru og skolesøgende Børn maa arbejde langt ud over, hvad de egentlig kan magte, og ikke er i Stand til at faa den Hjælp, de har haardt Brug for. Derfor er det ikke nok, at Regeringen har sin Opmærksomhed henvendt paa at skaffe Beskæftigelse; det er ogsaa en Opgave at faa de ledige Hænder sendt derhen, hvor Arbejdet findes; saa der virkelig bliver Arbejdskraft at faa for de Mennesker, der har saa haardt Brug for Hjælp.

Men her synes jeg ganske vist, at Landboerne en Gang imellem selv forsynder sig noget, for de fremstiller altid det at være paa Landet som noget saa daarligt; der gaar saadan en Jammertone gennem alt det, der er knyttet til Landbruget. Og det er jo fuldkommen forkert. Tænk paa, at en ung, nykonfirmeret Dreng straks

kan gaa ind i en Plads paa Landet og lære alt, hvad der hører til Landbrug, samtidig med at han kan tjene 400—500 Kr. og har fri Station! Hvor har man bedre Betingelser i Byerne? Jeg spørger: Hvordan klarer de unge Mennesker sig, der skal begynde i Byerne? Og naar Landbrugets Arbejdere er kommet op paa 18—19 Aar, faar de almindeligt 1 000 Kr. i Løn og fri Station helt igennem.

Jeg tror derfor, man fra Landbrugets Side maa holde op med at sige, at det er saa daarligt; for saa er det ikke saa mærkeligt, at Folk ikke vil være paa Landet. Det er slet ikke saa daarligt paa Landet, og hvis vi ordner det saadan, at de unge ved Afslutningen af den Periode kan faa et halvt Aars Ophold paa en eller anden Skole, Landbrugsskole eller Højskole, vil de staa fuldt udrustede og dygtige til at tage Arbejdet op og gøre en Gerning i det Samfund, de tilhører. Og det er langt sundere end bestandig at foregøgle dem, at det er saa langt bedre i Byerne.

Jeg beklager selvfølgelig, at Forholdene er saa daarlige for Landbruget og ogsaa for Fiskerierhvervet, de to Erhverv, der skal trække Valuta hjem til Landet. Nu sorterer de under den samme Minister, og man maa haabe, at der maa findes en Vej frem, saa at de to Erhverv ogsaa kommer til at arbejde under taalelige Forhold. Det har de fortjent efter den Stilling, de har i vort Samfund.

Knud Hansen: Inden jeg forlader Rigsdagen, vil jeg gøre nogle Henstillinger til den højtærede Regering og dette høje Ting. Den af Regeringen nedsatte Trafikkommission har i den seneste Tid holdt en Række Møder i Landets forskellige Amter. Resultatet af Kommissionens Arbejde vil utvivlsomt blive, at den bl. a. foreslaar, at nogle Baner skal nedlægges. Af de private Baner, som Kommissionen vil foreslaa skal opretholdes, vil der næppe være mange, der har saadanne Indtægter, at de vil kunne dække Udgifterne til Driften, til Vedligeholdelse og til Fornyelse. Jeg henstiller derfor, at Staten fremtidig tager Del i disse Baners Underskud i samme Forhold, som den i Henhold til de givne Koncessioner har Krav paa at faa Del i eventuelle Overskud. Staten har betinget sig i de Koncessioner, den har givet paa Drift af Banerne, at den vil have Part i Overskuddet i Forhold til den Andel, den har haft i Anlægsudgifterne.

Da disse Koncessioner blev givet, havde man ikke tænkt sig, at der vilde komme